

FAR TIL FIRE

OG
**ONKEL
SOFUS**

INSTRUKTION: **ALICE O'FREDERICKS**

MUSIK: **SVEN GYLDMARK**

MEDVIRKENDE:

**PETER MALBERG
KARL STEGGER
BIRGITTE BRUUN**

**IB MOSSIN
AGNES REHNI
MIE, OLE, PER**

OG LILLE GRETHE

FARVEFILMEN

i EASTMANCOLOR

FAR TIL FIRE OG ONKEL SOFUS

EFTER ENGHOLM OG HAST'S KENDTE TEGNESERIE

I HOVEDROLLERNE:

Far	Karl Stegger	Bent	Jens Thygesen
Søs	Birgitte Bruun	Tagge	Jan Herdabl
Ole	Otto Møller Jensen	Tom	Tommy Larsen
Mie	Rudi Hansen	Opsynsmanden	Manza Rasmussen
Lilleper	Ole Neumann	1'ste student	Preben Kaas
Onkel Anders	Peter Malberg	2'den student	Ole Isbøj
Onkel Sofus		En herre i flyvemaskinen	Henry Nielsen
Peter	Ib Mossin	En betjent	Erling Dalsborg
Fru Sejersen	Agnes Rehni	Tjeneren i skovløberhuset	Hjalmar Madsen
Lille Grethe	Grethe Nielsen		
Lille Grethes mor	Asa Hjeltn		
Lille Grethes far	Poul Wøldike		
Rektor	Einar Jubl		
Læreren	Holger Juul Hansen	Skolebørn - forældre - indianere og vikinger	
Lærerinden	Kirsten Passer		
Torben	Poul Erik Møller Pedersen		
Birthe	Bente Svendsen		

Instruktion	Alice O'Fredericks
Assistent	Robert Saaskin
Drejebog	Alice O' Fredericks i samarbejde med: Grete Frische og Jon Iversen
Musik	Sven Gyldmark
Sangtekster	Victor Skaarup
Fotografi	Rudolf Frederiksen, D. F. F.
Tone	Bent Høyer og Erik Jensen
Dekorationer	Steini Sveinbjørnsson
Kopi	Johan Ankersjerne

KOSTUMER:

Tonnesbeck
DAMESNES MAGASIN

UDLEJNING:

A/S ASA FILMUDDLEJNING

Far til fire ventede vigtigt besøg helt nye fra Amerika.

Det var en tvillingebror til onkel Anders. Han hed Sofus, og brøderne havde ikke set hinanden i 43 år. Sofus var ungkarl og farmer i Texas ... „Er han millionær?“ spurgte Lilleper, da hele familien stod ude i lufthavnen og ventede på polarmaskinen. „Selvfølgelig.“ — svarede Mie overlegent. „Det er alle, der kommer fra Amerika!“

Onkel Anders var nervøs for gensynet. Sofus havde altid været en kværulant — men man måtte jo håbe, at han havde ændret sig i løbet af de mange år, — men det havde han ikke. — Den ydre anledning til Sofus' besøg i Danmark var brøderens fødselsdag, de fyldte 70 år — eller rettere 140 år tilsammen.

Far havde lovet at holde fest. Børnene var begyndt at spare sam-

men til gaver, men da der ikke var nok i sparegrisen, benyttede de enhver chance til at tjene en ekstra skilling. Ole løb med morgenbrød for bageren. Mie kørte tur med et barn, kun Per havde lidt vanskeligheder ved at få et job. Men en dag ville tilfældet, at han blev babysitter for en lille norsk pige, og da det viste sig, at hun var i samme alder som Per, fik de en fornøjelig aften ud af det.

Så oprandt festdagen, den skulle fejres som en gammeldags skovtur med charabanc og det hele . . . Søs havde været tidligt oppe og forberedt frokosten hjulpet af naboersken fru Sejersen. Børnene var pyntede i deres fineste tøj, og alle håbede, at onkel Sofus skulle være i godt lune, men det var han ikke! Da det tegnede til, at han ville ødelægge feststemningen, tog Lilleper sagen i sin hånd, og det viste sig, at bag den hårde skal fandtes en rar og ensom gammel fyr . . . onkel Sofus og Per blev venner for livet.

Dagene gled hurtigt afsted, hver dag havde sine små glæder og sorger — Søs var skuffet over sin unge ven Peter, — der læste til examen — og derfor ikke havde tid til at gøre hende sin opvartning, men Mie blandede sig i det, og ved megen snilde fik hun de to elskende forsonet.

På skolen skulle der være skolekomedie, man skulle spille „Der var engang“ af Holger Drachmann. Mie håbede inderligt, at hun skulle spille prinsessen, men en dag kom hun grædende hjem. Prinsessens rolle var givet til den eneste pige i skolen, hun ikke kunne lide. Onkel Sofus blev så opbragt på Mies vegne, at han ville købe skolen og skaffe hende rollen. „Det kan du ikke,“ snøftede Mie: „For det er en kommuneskole!“ „Spar dine penge, onkel Sofus“, sagde Lilleper — „den ordner jeg!“ — og det gjorde han.

Onkel Sofus var flot med sine dollars, han gav gaver til alle, og Lilleper ville han have med til Amerika. Han skulle arve farmen og alt, hvad han ejede derovre. Far syntes ikke, han kunne stå drengens lykke ivejen, men det var jo en lille mand at sende afsted.

Så kom afskedens time. Onkel Sofus og Per skulle sejle med et stort skib. Per syntes, det var mægtigt spændende, lige til landgangen skulle tages, og hele familien nede på kajen fik lommetørklæderne frem . . . i dette øjeblik gik det op for ham, at han skulle bort fra Far og dem allesammen. Per tog en stor beslutning, der forandrede afskedens tårer til glade smil.

Ih, hvor skal vi lege.
Rigtig huje—heje,
bare rende rundt og lave sjov.
Dance rul- og rokker!
Jeg tør si' »For pokker«!
Her er ingen, vi ska' spør' om lov.
Nu er jeg et skib i mægtig storm.
Jeg er stewardess i uniform.
Ih, hvor skal vi lege,
og hele huset eje.
Der er ingen grænser for, hvad vi to ka'.

Ih, hvor skal
vi lege

Musik:

Sven Gyldmark

Tekst:

Victor Skaarup

Nu går det løs — bare sving din hestehale,
lav, hvad du vil — jeg spiller til.
Her skal du se — jeg går ned på min finale.
Nej, la' nu vær — og kom så her:
Ih, hvor ska' vi lege,
Flagene ska' vaje,
så ka folk da se, at her er fest.
Op i guldkareten.
Trut så i trompeten.
Nu er du en rytter flot til hest.
Du er min prinsesse — sød og fin.
Kåben er af ægte hermelin.
Ih, hvor ska' vi lege,
Se, hvor jeg ka' neje,
Jeg ka' bukke liså flot som en pingvin.

Jeg snakker norsk. — Det ka' jeg da osse snakke.
Hør, liker du at stå på ski?
Vi suser ned ad fjeldets bratte bakke,
masser af sne — det ka' vi li'.
Hvad ska' vi nu lege?
Rødhud mod de blege?
Jeg vil hel're lege Far og Mor.
Nej, nu vil vi lave
en »Zoologisk« have.
Se — jeg er en løve, vild og stor.
Nej, vi drar igen til Danmarks land,
sejle gennem sundets blanke vand.
Ih, hvor ska' vi lege,
rigtig hujeheje,
der er ingen grænser for, hvad vi to kan.

